hnutí fokoláre

SLOVO ŽIVOTA ***Květen 2026***

„‚Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.‘
Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha Svatého!‘“
(Jan 20,21-22)

Poté, co se o Velikonocích ráno zjevil Marii z Magdaly, se večer téhož dne Zmrtvýchvstalý poprvé ukázal mezi svými učedníky. Jejich bezprostřední reakcí je radost umocněná pokojem, tím pravým pokojem, který může dát jen on sám[1]: „Pokoj vám!“ (v. 21) Radost a pokoj jsou plody Ducha.[2] Ježíš jim totiž vzápětí říká: „Přijměte Ducha Svatého!“ (v. 22)

„‚Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.‘
Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha Svatého!‘“

Duch Svatý učedníky nejen uschopňuje ke stejnému poslání, jaké dal Ježíšovi Bůh Otec, ale rovněž je „přetváří“ v nové lidstvo. Gesto Zmrtvýchvstalého, který na ně dechl, je stejným gestem, jaké Stvořitel učinil, když vdechl do nozder člověka uhněteného z prachu hlíny dech života.[3] Stejně jako je stvoření nepřetržitým dílem Otcovy lásky, která udržuje celý vesmír, tak nové stvoření uskutečněné Zmrtvýchvstalým v Duchu Svatém neustále podpírá lidstvo na jeho cestě ke Království.

Slovo života na tento měsíc nám připomíná, že máme v životě velkou příležitost – stát se „druhým Ježíšem“. A to platí pro každého jednotlivě, ale ještě více pro společenství. Ježíš mluví ke svým učedníkům v množném čísle – jen společně totiž mohou všichni členové se svými odlišnostmi „opakovat“ Ježíšovo mystické tělo.

„‚Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.‘
Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha Svatého!‘“

Jako synové a dcery v Synu máme tedy stejné povolání jako Ježíš. Když jsme vyšli z Otcova lůna, jsme povoláni vrátit se k Němu a opakovat ve světě jeho skutky a slova, doprovázeni milostí Ducha Svatého. Otevřeme-li se tomuto daru, můžeme i my říci spolu s Pavlem: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“[4]

Toto slovo nás tedy vyzývá, abychom prohloubili svůj vztah s Duchem Svatým v modlitbě i v každodenním životě tím, že budeme „naslouchat jeho hlasu“ a připomínat si, že „bez Ducha Svatého je Bůh daleko, Kristus zůstává minulostí, evangelium je mrtvou literou, církev pouhou organizací a misie propagandou. Ale v Duchu Svatém je celý vesmír pozvednut a sténá v rodícím se Království, Zmrtvýchvstalý Kristus je přítomen, evangelium je silou života, církev znamená trojiční společenství a misie jsou Letnicemi.“[5]

---

1 Srov. Jan 14,27.
2 „Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost…“ (Gal 5,22).
3 Srov. Gen 2,7.
4 Gal 2,20.
5 Ignác, metropolita v Laodikeji, *generální shromáždění Ekumenické rady církví*.

„‚Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.‘

Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha Svatého!‘“

Ondřej je dospívající mladík, který prochází existenciální krizí – pochybuje o smyslu života, bojí se budoucnosti, slabosti, které prožívá, mu připadají nepřekonatelné a často se cítí skleslý a nešťastný. Někdo mu poradil, aby si o tom promluvil s Chiarou Lubichovou. Krátce před setkáním s ní Ondřej zaslechl, jak Chiara šeptá: „Duchu Svatý“ a pochopil, že se Chiara modlí.

Během rozhovoru se cítil hluboce pochopen, vyslechnut a přijat takový, jaký je. A znovu nalezl pokoj – ne proto, že by jeho problémy najednou zmizely, ale proto, že je teď má s kým sdílet.

„Nejenže jsem od Chiary obdržel konkrétní pomoc,“ svěřuje se po letech, „ale naučil jsem se také určitý styl: být nablízku těm, kdo trpí, jemně a s pochopením, aniž bych je soudil, tak, jak by to dělal Ježíš.“

Toho může dosáhnout pouze Duch Svatý, pokud ho přijmeme a dovolíme mu, aby v nás působil.

Claudio Cianfaglioni a tým Slova života